

Boros Imre: Privatizáció vagy tervezett kifosztás? 2.

2020 március 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Boros Imre elárulta a titkot! Kapaszkodjanak meg...

A történelem az élet tanítómestere. Ha valaki nem tanul belőle, arra ítéltetik, hogy sok szörnyőséget újra átéljen, szól a tanítás. Bizony ez így van és lesz a jövőben is.

A kérdés azonban az, hogy a történelem mélységes kútjában friss, üdítő vagy zavaros vizet találunk-e, azaz amikor elmerengünk a régi időkön tanulságokat kutatva, a valós dolgokat vagy mesterségesen megkreatált ügyeket találunk, amik csak hamis döntéseket eredményezhetnek. Nálunk sajnos jó ideje nagyon mérgezett a történelem kútja, iparszerűen folyik a valós történelem meghamisítása.

Ezt hadseregnyi jól megfizetett „szakértő”-kar, történészek, egyes művészeti ágak avatott képviselői és politikai csoportok újabban úgynevezett „független” nem kormányzati szervezetek végzik, akiknek az ugyancsak „független” média szolgáltatója hamis nézeteik célba juttatását. (Indulj az útra, és vissza ne nézz! – szólott annak idején az induló.) Elkezdtek a ma már történelemmé váló közelmúltból az ország eladósítása és a privatizáció közötti összefüggésrendszer feltárását szigorúan a tényekre alapozva.

Tesszük ezt azzal a bevallott szándékkal, hogy azokat, akik hamarosan az urnák elé járulnak, és a ma már történelemmé vált fejezetből halvány fogalmuk sincs, kellő orientációt kapjanak a döntéshez, és végre ne hamisságok alapján tájékoztassák őket. Közülük többen már ötven év felettiek.

A [sorozat első írásában](#) gondolatilag nagy biztonsággal átjárható hidat létesítettünk az ország eladósítása és a társadalom közös vagyona későbbi eltékozolhatósága között. A látszólag céltalannak tűnő eladósítást először azzal magyarázták, hogy a magyar gazdaság modernizálására kellett a sok pénz, majd amikor ez a magyarázat már megmosolyoghatóvá vált, átváltottak arra, hogy a nép nyakába varrják a felelősséget, azt állítva hamis módon, hogy felélte az idegen forrásokat. Ezek után tekintsük át, hogy mi is történt valójában 1973–1979 között, amikor a folyamat végén döntő változás állt be a magyarázatba.

Az adósságmasszát egészen 1997-ig (!) a Magyar Nemzeti Bankban gyűrték, szigorúan titkos ügykezelés mellett, a történet eddig az időpontig igazán érdekesítő, bár azután sem érdektelen egészen 2013-ig. Aki onnét szivárogtatott, a devizakódexszel és az MNB haragjával (no és lichthofra néző, rácsos cellával) szembesült. Igaz, a titkos adatokhoz nem lehetett könnyen hozzáférni, és nem is biztos, hogy aki ezeket böngészte, megtalálta a tét a szénakazalban.

Az MNB 1973-tól a hiteleket külföldről és idegen pénznemekben vette fel (3–7 éves futamidőre). A hitelnek legtöbbször dollárban volt egy keretösszege, de tetszés szerint más pénznemben is igénybe lehetett venni. Ezt hívják több devizás (multicurrency) opciónak.

Az igénybe vett devizanemet 3–6 havonta változtatni is lehetett. A kamatot mindig abban a devizanemben és értelem szerint kamatlábbal számították, amiben az adósság éppen állt. Az MNB-ben rendre az alacsony kamatozású devizanemet választották, ami a német márka és a svájci frank (később yen) volt. Hivatalos kommunikációkban az MNB devizaguruja azzal büszkélkedett, hogy milyen okosak, takarékosak. A felvett pénz egy részét tartalékba tették, aminek pénzneme a dollár volt. Ehhez meg az a magyarázat tartozott, hogy a dollár nagyon magas kamatot hoz.

Mindkét magyarázat ugyan megállta a helyét, de senki sem figyelt arra, hogy ez csak a lényeges információ egy része. (Fekete János sem bontotta ki a valóság minden részletét.) Ráadásul exportbevételünk zöme is a rendre gyenge dollárban voltak, míg az importot márkában és shillingben kellett fizetni.

A márka/schilling évtizedekig 1/7-ben volt. A másik részt gondosan eltagadták, nevezetesen az árfolyamok hatását a felvett hitelek valóságos költségeire. Ez olyan sikeres volt, hogy jó negyedszázad múlva a magyarok tömegeit még mindig ezzel az ótvar trükkel tudták kizsebelni az ún. devizaalapú hitelek révén. Arra, hogy ez még a szakavatottak részére se derüljön ki, az MNB „sajátos” könyvelési rendszere volt a támasz, ami egészen 1997-ig élt és virágzott, Surányi és Bokros ennek fedésében tudott még „országot menteni”.

Az [első cikkben említettük](#), hogy az értékeléshez szükséges árfolyamokat maga az MNB állapította meg úgy, ahogy érdeke diktálta. Természetesen olyan formán, hogy le ne leplezódjenek a tényleges veszteségeket jelentő árfolyambukták. Ugyanis 1973 és 1979 között hatalmas árfolyammozgások voltak. Az induló 4 márka/1 dollár árfolyam volt időközben 1,75, sőt még ennél is rosszabb. Ezek az árfolyamok felértékelték a tartozásokat (márka, svájci frank, később yen), és leértékelték a tartalékokat (dollár).

Két ilyen hatalmas krízis is kialakult. Az első mindjárt 1974-ben, amit az MNB simán elsikált, noha a Történeti Irattárban vannak róla írások. A másik 1978-ban következett be, és már elsikálhatatlan volt, könyvmanipuláció ide vagy oda, de az akkori pénzügyminiszternek (néhai Faluvégi Lajos) is feltűnt. Szóvá is tette, a magyarázat igényével. Napokon belül Pershing rakéta-sebességgel feljebb repült, a Tervhivatal elnöke lett (akkoriban a Tervhivatal volt a legfontosabb gazdasági tárca).

A valóságba addigra hatalmasra nőtt és egyre csak növekedett adósságot már nem lehetett mégsem visszagyömöszölni az MNB könyveibe sem. Az ország fizetési mérlege árulkodott. Az hamisíthatatlan volt, és dollárban készült hiteles adatok alapján. Ezért is volt szupertitkos. Az 1978-as év az akkor gigantikusnak mondott, egymilliárd dolláros hiányt mutatta. (Az évben saját jogon bejött és kifizetett dolláregyenleg a felvett hitelek nélkül.) Nyilvánvaló, hogy a hiány nagy részét a felvett hitelei miatti kamatok és az árfolyambuktákból adódó veszteségek miatti kifizetések okozták. Ami nálunk veszteség volt, az másutt (a Lajtán túl) nyereségként volt kasszírozható.

Éget? szükség volt a másra mutogatásra, arra meg ott volt a nép, aki „felélte” a sok pénzt. Ez a mantra egészen 2010-ig, a megszorítások helyett belépő, patrióta gazdaságpolitika meghonosításáig élt, balliberális olvasatban és érzékelhető kommunikációs ellengőz nélkül működött. Újra feléledt 1979-től a „szocialista piaci” szemlélet is, ami lényegében első szárnypróbálgatásait már 1968-ban elindította, de durva visszanyesegetést kapott 1973–78 között.

Amit ma rendszerváltozásnak hívunk, annak az alapjait ekkor kezdték lerakni azok, akik később az SZDSZ-t megelvező „szabad hálózatokat” képezték, és az állampárt titkokba beavatottjaitól védelmet kaptak.

Az ország 1979-ig a „nagy nemzetközi” piacba csak egy titkos csatornán, nevezetesen az MNB által felvett devizahiteleken keresztül volt bekapcsolva, ami tetemes nálunk megtermelt forrás (effektív pénz) kivonásával járt. Pedig 1979-től akadályoktól mentesen saját gyártású kényszerek (eladósodottság) miatt siklottunk rá a mindennapi világpiaconosodásra, ami 1982-ben egy technikai bukás közeli pénzügyi válsághoz vezetett, amiből a Nemzetközi Valutalapozó való csatlakozásunk „mentett” meg.

A meghúzott és logikusan egymásra épülő történelmi ív (1973–1989 között) világosan mutatja, hogy a rendszerváltoztatási kísérlet már 1973-ban üzembe helyeződött, bár erről a nép csak 1989-ben értesült. A népet kihagyták, ne csodálkozzunk, hogy olyan is lett, és nagy munka kell majd a következő években is ahhoz, hogy a dolgok egyenesbe kerüljenek.

Boros Imre

(A szerző közgazdász)

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
